

Aloise L., že kamenem, jímž bylo zasaženo oko žalobcovo, nehodil on (Alois L.), nýbrž Ervín Sch., vyvrátily poukazem na předpis § 268 c. ř. s., neboť oba obžalovaní byli pro tento čin odsouzeni trestním soudem pro přešupek §§ 269 a), 237 (152, 156 a), 167) tr. zák.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů, pokud šlo o žalovaného Aloise L. a uložil v tomto směru prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

#### D ů v o d y:

Nižší soudy vycházejí z právního názoru, že v projednávaném případě jsou vázány podle § 268 c. ř. s. pravoplatným odsuzujícím nálezem trestního soudu, jímž byli oba žalovaní uznáni vinnými přestupkem shora uvedeným a spáchaným tím, že kamenem žalobci roztříštili levé oko. Trestním soudem bylo zjištěno, že oba žalovaní podnikli tehdy na žalobce společný, současný útok, při čemž na něho oba házeli kamením. Tímto obsahem odsuzujícího nálezu trestního soudu jest procesní soud vázán. Oba žalovaní vytvořili házejíce kameny jediný předpoklad pro vznik skutečně utrpěné škody. Přes to však odepřely nižší soudy neprávem dovolateli právo, v civilním sporu podati důkaz o tom, že zranění bylo způsobeno kamenem hozeným ne jím, nýbrž nezl. Ervínem Sch. a nepřipustily důkazy o tom nabídnuté, neboť jejich výsledek po případě může mít podstatný vliv na poměr podílů obou žalovaných na způsobené škodě. Nepodaří-li se ovšem dovolateli důkaz jím postrádaný, nutno souhlasiti s napadeným rozsudkem o solidárním ručení obou žalovaných za poškození žalobcovo. Neprovedení těchto důkazů nelze proto uznati za správné a bude na procesním soudě, aby sám posoudil podle provedených důkazů, zdali a pokud uvedená námitka dovolatelova má býti pokládána za opodstatněnou.

#### Čís. 15074.

**Sporné řízení ve věcech nájemních lze zahájit jen tehdy, byla-li tu výpověď z nájmu; nebylo-li jí, nutno odmítnouti podané námítky a zrušiti provedené řízení pro zmatečnost podle § 477 č. 6 c. ř. s. Byly-li podané námítky zase zpětvzaty, zruší se jen provedené řízení.**

(Rozh. ze dne 26. března 1936, R I 224/36.)

Žalující zaslala žalovanému dopis ze dne 7. října 1935, který tento pokládal za výpověď a podal námítky, o nichž první soud položil rok. Při ústním jednání žalující navrhla odmítnutí námitek jako nepřipustných z toho důvodu, že nejedná se o výpověď dle § 560 c. ř. s., ale o zrušení nájemního, resp. pachtovního poměru dle § 1118 obč. zák. Důsledkem toho žalovaný vzal námítky zpět, s čímž ale žalující strana nesouhlasila, navrhla pokračování v řízení, prohlásila, že bere zpět námitku nepřipustnosti námitek žalované strany a navrhla vydání rozsudku

pro uznání. P r v ý s o u d návrhu tomu nevyhověl a vzav zpětvzetí námitek na vědomí, zrušil dosavadní řízení pro zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s. R e k u r s n í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

### D ů v o d y:

Sporné řízení ve věcech nájemních (pachtovních) se podle § 571 c. ř. s. zahajuje námitkami proti výpovědi včasně podanými (srovnej důvody plen. rozhodnutí čís. 10807 Sb. n. s.), ale předpokladem toho je, že je tu výpověď z nájmu nebo pachtu, proti které námitky čelí. Jen v tom případě pokládá se podle § 571 odst. 2 c. ř. s. výpověď za žalobu a strana, od níž výpověď pochází, za žalobce a jen v tom případě se pokládá druhá strana za žalovanou. Není-li tu vůbec výpověď ze smlouvy nájemní nebo pachtovní podle §§ 560 a další c. ř. s., není tu místa pro sporné řízení podle §§ 571 a dalších c. ř. s. a sporné řízení vůbec nemá býti zahájeno. Bylo-li přes to zahájeno, jest zmatečné podle § 477 čís. 6 c. ř. s. (srov. rozh. č. 7645 Sb. n. s.). Jde to najevo také z předpisu § 572 c. ř. s., neboť rozsudkem, jímž se vyřizuje řízení o námitkách, může býti rozhodnuto jen, zda výpověď se uznává za účinnou nebo za zrušenou, ale v případech, kde tu vůbec výpovědi není, nelze učiniti ani ten ani onen rozsudkový výrok. V souzeném případě prohlásila žalující strana, že dopis ze dne 7. října 1935, proti němuž byly podány námitky, není výpovědí, nýbrž prohlášením zrušení nájemního poměru podle § 1118 obč. zák., což také s obsahem dopisu, zvláště s posledním odstavcem o žalobě na vyklizení souhlasilo; nemůže tedy sama dopis pokládati za způsob zrušení nájemní smlouvy výpovědí (§ 1116 obč. zák.) a to proto, že její projev vůči druhé straně neobsahoval podle jejího vlastního vyjádření vůbec projev vůle dáti výpověď (§ 869, ve spojení s § 876 obč. zák.). Toto prohlášení žalující strany ve spojení s obsahem dopisu by bylo mělo za následek, že by byl soud musil námitky odmítnouti. Toho však již třeba není, protože žalovaná strana, zařídívši svůj postup podle prohlášení žalující strany, vzala své námitky zpět a jest zcela lhostejné, že pak žalující strana se písemně vyslovila proti zpětvzetí námitek. Předpis § 237 c. ř. s. se sem nehodí, protože námitky nejsou žalobou a kromě toho byly nepřípustné. Právní stav, jaký nastal prohlášeními obou stran, byl tedy ten, že sporné řízení, zahájené podle § 571 c. ř. s., nemělo již od původu zákonného podkladu, protože tu nebyla výpověď (§ 561 c. ř. s.), takže právem první soud odepřel další jednání a z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 6 c. ř. s. zrušil celé řízení.

### Čís. 15075.

**Zákon čís. 154/34 Sb. z. a n. o soukromých zaměstnancích.**

K opodstatnění propouštěcího důvodu ztráty důvěry nestačí pouhá psychologická nedůvěra zaměstnavatelova k zaměstnanci, nýbrž jest po-